

РЕШЕНИЕ

№ 26596

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5840** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).
Образувано е по жалба на М. П., гражданка на У. чрез адвокат Я. К. срещу Заповед № ЗСПД/Д-Я/1608/25.03.2026г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Я., с която е постановен отказ по заявлението-декларация с вх. № ЗСПД/Д-Я/1608/11.03.2026г. от М. П. за отпускане на месечна помощ за отглеждане на дете по реда на чл.7, ал.1 от ЗСПД по отношение на децата А. К. и В. К.. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради издаването ѝ при съществени нарушения на процесуалните правила, неспазване на материалния закон и правото на ЕС. Моли за отмяна на оспорената заповед.
В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява, изразява писмено становище чрез процесуалния представител Я. К., с което поддържа жалбата и моли да бъде отменена оспорената заповед. Счита, че посочената разпоредба е в противоречие с чл. 2, ал.2 и ал.6 от ЗСП, с чл. 39 от ЗУБ и разпоредбите на чл. 2 и чл. 27 от Конвенцията на ООН за правата на детето. Претендира присъждане на разноски по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата /ЗА/.
Ответникът - директор на Дирекция „Социално подпомагане“- Я., чрез процесуалния представител юрисконсулт Д. оспорва жалбата.
Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното: Със заявление-декларация от М. П., гражданка на У., и майка на децата А. К., В. К. и Й. П. с вх. № ЗСПД/Д-Я/1608/11.03.2025г., на основание чл. 7 от ЗСПД, е поискано отпускане на месечна помощ за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20 годишна

възраст.

С оспорената Заповед № ЗСПД/Д-Я/1608/25.03.2026г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Я., на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД и чл. 7, ал. 1 и чл.4а, ал.2, т.1 и ал.3 от ЗСПД, е постановен отказ по заявлението-декларация с вх. № ЗСПД/Д-Я/1608/11.03.2026г. от М. П. за отпускане на месечна помощ за отглеждане на дете по реда на чл.7, ал.1 от ЗСПД по отношение на децата А. К. и В. К.. Мотивирана е с това, че не са изпълнени материалните предпоставки за отпускането ѝ: на основание чл. 3, т. 3 от ЗСПД - право на семейни помощи за деца имат семействата, в които единият от родителите е български гражданин – за децата с българско гражданство, които се отглеждат в страната.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съобразно чл. 10, ал. 4, във вр. с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице. Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на неговата компетентност, при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание, както и при спазване на административнопроизводствените правила.

Между страните липсва спор по отношение на фактите. Не е спорно обстоятелството, че М. П. и децата ѝ А. К. на 17г. и В. К. на 11 г. са граждани на У., както и че са със статут на предоставена временна закрила от Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Не се спори, че жалбоподателката е сключила брак с български гражданин Б. П., от който брак е родено малолетното дете Й. П. на 1 година.

Спорен е въпросът относно противоречието на разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД с други нормативни актове.

Спорът е правен и се свежда до въпроса налице ли са основания за отпускане на месечна помощ по чл. 7, ал. 1 от ЗСПД за децата. Според чл. 47, ал. 1 от Конституцията на Република България (КРБ), отглеждането на децата до пълнолетието им се подпомага от държавата. Освен това Конституцията е прогласила и правото на гражданите на социално подпомагане (чл. 51, ал. 1). Съответно, съгласно чл. 26, ал. 2 от КРБ чужденците, които пребивават в Република България имат всички права по тази Конституция с изключение на правата, за които Конституцията и законите изискват българско гражданство. От своя страна Законът за убежището и бежанците (ЗУБ) определя условията и реда за предоставяне на закрила на чужденци на територията на Република България, както и техните права и задължения, като в чл. 39, ал. 1, т. 4 от същия изрично е предвидено, че чужденците с предоставена временна закрила (каквото е предоставена на жалбоподателката) имат право на социално подпомагане.

С нормата на чл. 3 от ЗСПД законодателят е очертал кръга на лицата, които имат право на семейни помощи за деца, а именно: 1. бременните жени - български граждани; 2. семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната; 3. семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; 4. семействата на роднини, близки или приемни семейства - за децата, настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 5. бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

В случая между Република България и У. е сключен Договор между Република България и У. за

социално осигуряване (Ратифициран със закон, приет от Х. Народно събрание на 28 ноември 2001г. - ДВ, бр. 107 от 2001г. в сила от 1 април 2003г.). По силата на Решение № 144/10.03.2022г. на МС е предоставена временна закрила на разселените лица от У. в съответствие с Решение за изпълнение на Съвета на Европейския съюз (ЕС) 2022/382 от 04 март 2022г. за установяване на съществуването на масово навлизане на разселени лица от У. по смисъла на член 5 от Директива 2001/55/ЕО и за въвеждане на временна закрила. С Решение № 190 от 17.02.2025 г. на Министерския съвет на Република България срокът на действие на временната закрила в Република България се удължава до 04.03.2027 г.

Доколкото обаче социалните помощи не са част от системата на социалното осигуряване, цитираният по-горе договор между Република България и У. се явява неприложим в конкретния случай.

Спорният по делото въпрос е за правото на лицата, на които е предоставена временна закрила, да се ползват от системата на социалните помощи на държавата, в която пребивават, в частност от отпусканията по ЗСПД помощи.

ЗСПД не съдържа изрична регламентация дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на чужди граждани, на които е предоставена временна закрила.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, а разпоредбата на чл. 39, ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) предвижда, че чужденците с предоставена временна закрила имат право на социално подпомагане. Следователно, жалбоподателката, както и непълнолетните ѝ деца, могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с предоставена временна закрила. М. П. пребивава и отглежда децата си в Република България и има предоставена временна закрила, което е безспорно между страните. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не съдържа специални разпоредби относно приложимостта ѝ за чужденци с предоставена временна закрила, но предвижда права за чужденци, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Законът за убежището и бежанците, по-конкретно на чл. 39, ал. 1, т. 4, както и на чл. 2, ал. 6 от ЗСП, жалбоподателката като законен представител на малолетното си дете и майка на непълнолетно дете, има право на социално подпомагане – в случая на разглежданите семейни помощи за деца.

Ограничителното тълкуване на нормата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не съответства и на разпоредбата на чл. 28, § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно посочената разпоредба държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава членка, и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

На следващо място, в т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е посочено, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и

редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила (какъвто е и настоящия случай), следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право. Нормата на чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставена международна закрила, се определят съобразно националното право, като съгласно §2 на разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. В този смисъл предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход и като едно от основните обезщетения. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

Предвид гореизложеното, националната правна уредба, ограничаваща възможността за предоставяне на помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с предоставена временна закрила по реда на чл. 39, ал. 1, т. 1 ЗУБ, противоречи на Общностното право и не следва да бъде прилагана.

Като лице с предоставена временна закрила, жалбоподателката и семейството ѝ имат право на социално подпомагане, съгласно чл. 39 ал. 1, т. 4 от ЗУБ. В Закона за социалното подпомагане е предвидено отпускането на социални помощи и за лице с предоставена временна закрила. Същевременно претендираната помощ е по реда на ЗСПД, която е определена за "семейна помощ". Независимо от различното наименование на помощта, тя представлява вид социално подпомагане, тъй като отговаря на законовата дефиниция за социално подпомагане в чл. 2, ал. 2 от Закона за социалното подпомагане. С оглед на изложеното дотук отказът за отпускане на желаната помощ по чл. 7 от ЗСПД се явява незаконосъобразен. Оспорената заповед следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с дадените указания по прилагане на закона.

При този изход на спора, предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие, според който процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на адв. Я. К. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 55-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-Я/1608/25.03.2026г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Я., с която е постановен отказ по заявлението-декларация с вх. № ЗСПД/Д-Я/1608/11.03.2026г. от М. П. за отпускане на месечна помощ за отглеждане на дете по реда на чл.7, ал.1 от ЗСПД по отношение на децата А. К. и В. К..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Я. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – Я. да заплати на адвокат Я. М. К., член на САК, с личен № [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица] – партер, сумата от 511. 29 евро или 1000 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: